

Ήρθε ως συνήθως, στις θερμές ώρες της ημέρας, τουτέστιν καταμεσήμερο, φυσικά απρόσκλητη και όλως αιφνιδίως.

Απροετοίμαστος ανέβαινα την Αλεξάνδρας, πήρα την προειδοποίηση στην διασταύρωση με την Ιπποκράτους με μια τρομερή βροντή και μόλις που πρόλαβα να κρύψω δίκυκλο και εαυτόν κάτω από το στέγαστρο της Λεωφόρου.

Ξέσπασε με ορμή όπως κάθε αξιοπρεπής ανοιξιάτικη νεροποντή. Προστατευμένος, κοιτούσα πίσω από την κουρτίνα του νερού τα Κουντουριώτικα. Σχεδόν ενενήντα χρόνια βρίσκονται εκεί, από τότε που οι Αμπελόκηποι ήταν μποστάνια και κήποι, έως τις μέρες μας που είναι μηχανική βουή και καυσαέρια.

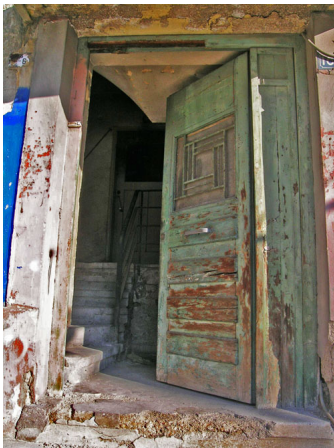
Περίμενα να αδειάσουν και τα δυο ρεύματα της Αλεξάνδρας, όχι και τόσο εύκολο και τα αποθανάτισα χωρίς την παρέμβαση των οχημάτων, αν εξαιρεθούν αυτά που είχαν παρκάρει πάνω στο πεζοδρόμιο.

Στίγματα μιας πόλης με προβλήματα, μαρτυρίες παθών και καταστροφών. Προσφυγικές κατοικίες. Μαζί με εκείνες στον Νέο Κόσμο, τότε που ονόμαζαν Δουργούτι, ή της Νέας Φιλαδέλφειας. Κάτι σαν υπαρκτά αφηγήματα του 20ου αιώνα.

Κάτω από τον βαρύ ουρανό, εκείνη η εικόνα της εγκατάλειψης έρχεται σε πλήρη αντίθεση με παράπλευρα, πομπώδη κτίρια που εκφράζουν το σήμερα. Όπως το «Θέμιδος

Μέλαθρον», ο στομφώδης όγκος του οποίου, οικοδομήθηκε πάνω σε βασανισμένα και αποτρόπαια κομμάτια ιστορίας, απαραίτητα ωστόσο για να μας θυμίζουν το παρελθόν.

Ήταν οι φυλακές «Αβέρωφ», χειρονομία του ευεργέτη προς το Θρόνο, που ισοπεδώθηκαν, επί Απριλιανών και μαζί τους χάθηκε, άλλο ένα κομμάτι των προηγμένων. Λες και η μνήμη δεν είναι αρετή.

Η νεροποντή κράτησε μερικά λεπτά, δρόσισε την πόλη, ταλαιπώρησε οδηγούς, αναβάτες και διαβάτες.

Συνέχισα την πορεία μου, ακούγοντας τις βροντές να απομακρύνονται.

Δεκατρία χρόνια νωρίτερα, μια λαμπρή φθινοπωρινή μέρα είχα κρατήσει σε μια εικόνα τον ανατολικό τοίχο της πρώτης συστοιχίας των προσφυγικών.

Έφερε πάνω του τα σημάδια του Εμφύλιου.

Όπως οι γενιές που μεγάλωσαν μετά.

Και μια πόρτα.

Ποιος ξέρει πόσοι βγήκαν και δεν γύρισαν πίσω ποτέ.